

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D. a soudce Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **A. V.**

zastoupen JUDr. Viktorem Pakem, advokátem

sídlem Francouzská 171/28, Praha 2

proti

žalované: **náměstkyně ministryně obrany pro řízení sekce správní**

Ministerstvo obrany

sídlem Tychonova 1, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí ředitelky odboru legislativního a analytického Ministerstva obrany ze dne 29. 5. 2014, č. j. 239-2/2014-1322,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitelky Agentury pro právní zastupování Ministerstva obrany (dále jen „služební funkcionářka I. stupně“), kterým mu byla přiznána podle § 119 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění v důsledku služebního úrazu ve výši 378 000 Kč. Služební úraz se udál dne 10. 11. 2005, když žalobci bylo 33 let, a v jeho důsledku žalobce utrpěl omezení pohyblivosti pravého ramenního kloubu, akromioklavikulární artrózu (skloubení klíční kosti a výběžku lopatky), a poruchu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

dynamiky krční páteře. Z lékařského posudku vyplynulo, že bodové ohodnocení ztráty společenského uplatnění odpovídá 1 575 bodům podle vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění (dále jen „vyhláška“), tedy zadostiučinění ve výši 189 000 Kč, avšak služební funkcionářka I. stupně s přihlédnutím k individuálním okolnostem zadostiučinění zvýšila na dvojnásobek. Nevyhověla však plně požadavku žalobce, aby mu bylo přiznáno zadostiučinění ve výši 720 000 Kč.

Soud předesílá, že pozice služební funkcionářky, jež napadené rozhodnutí vydala, v průběhu řízení před soudem zanikla. Ze sdělení Ministerstva obrany ze dne 12. 1. 2018, č. j. 307-00253-09-297-30-1322P, vyplývá, že v současné době tato agenda spadá do kompetence náměstkyně ministryně obrany pro řízení sekce správní, a tedy soud jako s žalovanou jednal s ní. V textu rozhodnutí jsou však pro jednoduchost obě služební funkcionářky označovány jako „žalovaná“.

Žalobce předně tvrdí, že od roku 2001, kdy byla vyhláška přijata, nedocházelo k její novelizaci tak, aby náhrady, které jsou podle ní stanoveny, v čase rostly dle měnících se makroekonomických okolností. Například od roku 2001 do doby vydání napadeného rozhodnutí průměrná hrubá mzda v České republice stoupla na 1,73násobek. Dvojnásobné zvýšení náhrady, které bylo žalobci přiznáno, tedy pokrývá pouze ekonomický vývoj, k němuž došlo od doby přijetí vyhlášky, nezohledňuje však již další okolnosti žalobcova života, tedy jeho nízký věk a skutečnost, že mu úrazem byla znemožněna další vojenská kariéra a sportovní vyžití. Žalobce kalkuluje, že při předpokladu průměrného dožití dalších 43 let činí jednorázová náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění pouze 732 Kč měsíčně.

Dle názoru žalobce je celková výše přiznané náhrady vzhledem k následkům, které pro něj služební úraz znamenal, zcela nedostatečná. Pro srovnání upozorňuje na rozhodnutí soudů ve věci herce M. V. proti vydavatelství Ringier Axel Springer CZ, a. s., jímž žalobci byla přiznána náhrada újmy na osobnostních právech ve výši 1 000 000 Kč. Dále žalobce upozornil, že o souladu vyhlášky s ústavním pořádkem panují pochyby, což vyvozuje z nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 50/05. Kromě toho má žalobce za to, že přiznáním nepřiměřeně nízké náhrady bylo zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že jí nepřísluší zpochybňovat výši náhrady určené podle vyhlášky, tedy pro ni závazného sekundárního právního předpisu. Při stanovení výše přiznané náhrady přihlédla ke všem okolnostem žalobcova života, na něž žaloba upozorňuje. Dle názoru žalované s nyní projednávanou věcí žádným způsobem nesouvisí výše náhrady újmy přiznané herci M. V., neboť se jedná o zcela odlišný typ náhrady. Dále má žalovaná za to, že napadené rozhodnutí nijak neodporuje judikatuře Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy.

Ze správního spisu vyplývají následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Žalobce dne 10. 11. 2005 při vojenském cvičení utrpěl úraz, a to zhmoždění ramenního kloubu pravé horní končetiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Primář Vojenského ústavu soudního lékařství Ústřední vojenské nemocnice plk. MUDr. M. S., Ph. D., dospěl v posudku ze dne 11. 9. 2013, č. 77/2013, k závěru, že úraz, který žalobce utrpěl, lze podle vyhlášky ohodnotit na 1 050 bodů, přičemž v souladu s § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky je namístě toto hodnocení zvýšit o 50 %, celkem tedy na 1 575 bodů.

V průběhu řízení žalobce k prokázání svých tvrzení o sportovních aktivitách před úrazem předložil vyjádření M. K. a PaDr. Mgr. A. K. A. S., dále pak byli jako svědci vyslechnuti Bc. R. A., MBA, M. B., JUDr. Bc. A. Č. a E. B.

Rozhodnutím služební funkcionářky I. stupně ze dne 13. 2. 2014, č. j. 305-00253-09/286-30, byla žalobci přiznána náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění ve výši 378 000 Kč. V rozhodnutí se odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, z níž služební funkcionářka I. stupně dovodila, že je namístě zvýšení náhrady vypočítané podle bodového ohodnocení lékaře dle § 7 odst. 3 vyhlášky na dvojnásobek, a to s ohledem na žalobcův nízký věk, ztížení kariérního uplatnění a sportovního a rodinného využití.

Žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím ředitelky odboru legislativního a analytického Ministerstva obrany ze dne 29. 5. 2014, č. j. 239-2/2014-1322. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí služební orgány byly povinny postupovat podle vyhlášky jako právního předpisu, kterým jsou vázány. Služební funkcionářka I. stupně posoudila veškeré okolnosti žalobcova případu a zcela v souladu s vyhláškou stanovila náhradu ve výši dvojnásobku částky stanovené podle bodového ohodnocení. Přepočítání této jednorázové náhrady na dobu jeho zbývajících života nemá v právních předpisech žádnou oporu.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

O věci bylo v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnuto bez neřízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas.

Žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání ve znění do 30. 6. 2015 se náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění poskytuje jednorázově, a to za podmínek a ve výši, které stanovuje zvláštní právní předpis. Tímto předpisem v rozhodné době byla vyhláška č. 440/2001 Sb.

Podle § 7 odst. 1 a 2 vyhlášky se výše náhrady stanoví na základě bodového ohodnocení stanoveného v lékařském posudku. Hodnota jednoho bodu činí 120 Kč.

Dle § 7 odst. 3 vyhlášky lze ve zvláště výjimečných případech výši odškodnění podle vyhlášky přiměřeně zvýšit.

Žalobce nezpochybnil závěry vyplývající z posudku lékaře, tedy ohodnocení následků úrazu ve výši 1 575 bodů. V tomto rozsahu tedy soud závěry napadeného rozhodnutí nepřezkoumával. Mezi žalobcem a žalovanou je sporná pouze zákonnost zvýšení náhrady na dvojnásobek podle § 7 odst. 3 vyhlášky, neboť žalobce má za to, že zvýšení dvojnásobně oproti hodnotě 1 575 bodů není dostatečné.

Ústavní soud v nálezu ze dne 29. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 350/03, uvedl, že při aplikaci ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky je třeba vycházet zejména z následujících kritérií:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

(i) závažnost způsobené škody na zdraví, tzn. zda byly zasaženy (poškozeny) životně důležité orgány; (ii) možnost vyléčení či eliminace způsobené škody, tzn. zda v důsledku poškození je poškozená omezena ve svém způsobu života a jestli je nucena k pravidelným kontrolám u lékařů, dalším operativním zákrokům či se v důsledku poškození zdraví stala alespoň do určité míry závislá na přístrojovém vybavení; (iii) míra zavinění škůdce.

Občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu ve svém stanovisku ze dne 12. 1. 2011, sp. zn. Cpjn 203/2010, uvedlo, že již výše náhrady určená podle celkového bodového ohodnocení lékaře představuje náhradu újmy způsobené trvalým poškozením zdraví. Při zvýšení takové náhrady je třeba přihlídnout k dalším okolnostem života poškozeného, které lékař ve svém posudku nemohl zohlednit.

Soud má v nyní projednávané věci za to, že služební funkcionářky se uvedených judikatorních vodítek ve svých rozhodnutích držely a dospěly k výši náhrady, která odpovídá žalobcovu úrazu a jeho následkům. Je zřejmé, že jednorázové odškodnění trvalých následků úrazu nelze vyčíslit žádným objektivně exaktním způsobem, a tak je třeba žalobcův případ srovnávat s jinými obdobnými případy, kterými se judikatura vrcholných soudů v minulosti zabývala.

Z civilní judikatury Nejvyššího soudu lze poukázat na rozsudek ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. 25 Cdo 4764/2010, který se zabýval případem poškozené, jež ve 27 letech utrpěla úraz, v důsledku něž jí byly amputovány prsty na noze. V době před úrazem vedla běžný společenský, pracovní a rodinný život, z něhož po úrazu nebyla vyloučena, ačkoliv se musela přizpůsobit omezením souvisejícím s amputací prstů na noze. Nejvyšší soud za těchto okolností považoval za přiměřené zvýšení náhrady na dvojnásobek hodnoty bodového ohodnocení dle vyhlášky. Uvedl, že „výraznější zvýšení je nutno vyhradit případům, kdy poškození ani při vynaložení veškerého úsilí nejsou běžných životních úkonů schopni“.

Další případ řešený Nejvyšším soudem se týkal poškozeného, který v důsledku dopravní nehody utrpěl tříštivou zlomeninu stehenní kosti, spodní partie krčku a zhmoždění lokte a musel se podrobit pěti operacím včetně operací revizních z důvodu opakovaných zánětů; po totální endoprotéze kyčelního kloubu měl potíže s pohybem, podroboval se intenzivní rehabilitaci, nesměl zatěžovat lokomoční aparát a byl fyzicky omezen v práci pojišťovacího agenta. I v tomto případě Nejvyšší soud v usnesení ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 25 Cdo 453/2010, uvedl, že zvýšení náhrady na dvojnásobek hodnoty bodového ohodnocení následků úrazu je přiměřené, neboť poškozenému nebyl znemožněn další pracovní a společenský život a před úrazem žalobce neprovozoval sport na vrcholové úrovni. Ústavní stížnost proti tomuto usnesení Nejvyššího soudu byla odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost usnesením Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2013, sp. zn. IV. ÚS 830/12.

Konečně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2013, č. j. 4 Ads 2/2013-26, který na výše uvedenou judikaturu navazuje. Zde šlo o případ hasiče, který utrpěl újmu na zdraví ve věku 40 let; následkem služebního úrazu trpěl obrnou lýtkového nervu a zejména těžkým omezením pohyblivosti hlezenního kloubu těžkého stupně. Nejednalo se o případ úplné ztráty hybnosti či gnostických a komunikačních schopností, o naprostou ztrátu předpokladů k uplatnění ve společnosti ani o neschopnost samostatné obsluhy. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku taktéž dospěl k závěru,

že se jedná o případ, v němž je přiměřenou náhradou dvojnásobek hodnoty bodů stanovených lékařským posudkem.

Případ žalobce v nyní projednávané věci je uvedeným třem případům v podstatných ohledech podobný. Úraz, který žalobce utrpěl, byl sice relativně závažný, nevedl však ke ztrátě žalobcovy hybnosti či jiných základních schopností nutných pro vedení běžného života. Žalobce netvrdil, že by byl v důsledku služebního úrazu zcela vyřazen z pracovního, rodinného či společenského života. Ze spisového materiálu zejména vyplývá, že žalobce i po ukončení služebního poměru byl schopen pracovat jako řidič v mezinárodní dopravě, což svědčí o tom, že i po úrazu je schopen věnovat se relativně fyzicky náročné práci. Na druhé straně samozřejmě platí, že po úrazu je žalobce ve svých pohybových aktivitách do určité míry omezen, a tedy se nemůže věnovat některým sportům a byl shledán neschopným výkonu vojenské služby.

Dvojnásobek hodnoty bodového ohodnocení, který byl žalobci žalovanou přiznán, je takovýmto okolnostem přiměřený. Vyšší náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění by byla namísto pouze v případě, kdy by v důsledku úrazu bylo podstatně zasaženo do schopnosti žalobce pracovat či se věnovat esenciálním aktivitám v rámci soukromého, rodinného a společenského života. Jakkoliv úraz způsobil konec žalobcovy kariéry jako vojáka, a tím do jeho života zasáhl podstatným způsobem, je žalobce schopen žít relativně normálním životem, v němž může pracovat, byť nikoliv jako voják.

Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že se žalobce před úrazem věnoval sportovním aktivitám. Z důkazů provedených ve správním řízení vyplývá, že žalobce rozhodně nebyl vrcholovým sportovcem; věnoval se sportu v rámci služebního výcviku a jinak v zásadě rekreačně. Tak například ve vyjádření Plaveckého klubu KAROSA Vysoké Mýto, které žalobce předložil, se uvádí, že se žalobce „účastňoval jak soutěží tak i závodů v plavání. Sice nevyhrával, ale byl aktivním sportovcem od základní školy do roku 2005, kdy se mu stal pracovní úraz, ... který mu nedovoluje dále se věnovat plavání a radosti ze sportu“. Ve vyjádření M. K., které žalobce předložil, se uvádí, že se žalobce s autorem vyjádření „v letech 2002 až 2005 nepravdělně, a to s frekvencí zhruba 2 x týdně scházel trénovat a cvičit základy sebeobrany v rámci zvyšování tělesné kondice“. Ze svědeckých výpovědí, které byly provedeny k návrhu žalobce, dále vyplynulo, že žalobce chodil „pravdělně do posilovny na úrovni amatérů“ a dále „neorganizovaně běhat, jezdit na kole a hrát tenis“ (výpověď Bc. R. A., MBA); v zásadě totéž vyplynulo z dalších provedených výsledků.

Jakkoliv tedy žalobce zřejmě byl oproti obecné populaci nadprůměrně fyzicky aktivní, což lze ostatně v případě vojáka očekávat, nevěnoval se sportu profesionálně, natož pak na vrcholové úrovni. Jen přetržení profesionální sportovní kariéry by však mohlo být důvodem pro zvýšení náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění na více než dvojnásobek hodnoty bodového ohodnocení (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 453/2010, na něž bylo odkázáno výše).

Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že od doby přijetí vyhlášky do doby vydání napadeného rozhodnutí došlo k inflaci. Výše uvedená judikatura se totiž zásadně zabývala případy odehrávajícími se v podobném čase jako případ žalobce. Například Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 4 Ads 2/2013 rozhodoval o úrazu žalobce, k němuž došlo v roce 2003, přičemž pravomocné rozhodnutí o náhradě bylo vydáno v roce 2010. Nelze tvrdit, že by mezi rokem 2010 a rokem 2014, kdy bylo pravomocně

rozhodnuto o náhradě újmy v nyní projednávané věci, došlo k dramatickému snížení hodnoty peněz, neboť celková míra inflace mezi roky 2010 a 2014 činila přibližně 7 % (srov. údaje o roční inflaci Českého statistického úřadu na internetové stránce: https://www.czso.cz/csu/czso/mira_inflace). Závěry výše uvedené judikatury tedy lze na nyní projednávanou věc aplikovat, aniž by došlo k podstatnému zkreslení výše náhrady v důsledku snížení ceny peněz.

Soud má za to, že výše citovaná judikatura vrcholných soudů, která se týká náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění, nabízí srovnání žalobcova případu s velmi obdobnými, dříve řešenými případy, a tedy umožňuje posoudit spravedlivost a přiměřenost náhrady přiznané žalobci. Je tedy zcela bezpředmětné zabývat se žalobním odkazem na rozhodnutí soudů ve věci herce M. V., jejímž předmětem byla ochrana osobnostních práv, tedy oblast náhrady újmy podstatně vzdálená předmětu tohoto řízení.

Konečně soud zvážil, zda není namístě dle čl. 95 odst. 1 Ústavy neaplikovat vyhlášku pro rozpor se zákonem či s ústavním pořádkem a přiznat žalobci náhradu zcela bez přihlídnutí k postupu podle vyhlášky.

Ústavní soud nikdy nedospěl k závěru, že by vyhláška č. 440/2001 Sb. jako taková byla protizákonná či protiústavní. V nálezu ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3122/15, Ústavní soud uvedl, že soud je povinen stanovit výši náhrady tak, „*aby výsledná částka odškodnění co nejvíce odpovídala okolnostem konkrétní věci a skutečným následkům, které poškozený utrpěl v důsledku pracovního úrazu*“. Za tímto účelem dle názoru Ústavního soudu může obecný soud přistoupit k neaplikaci vyhlášky, a to i s přihlídnutím k následnému postupu zákonodárce, který s účinností od 1. 1. 2014 v novém občanském zákoníku nechal stanovení výše náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění zcela na úvaze soudů založené na dokazování. Obdobná úvaha je nastíněna v žalobcem citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 50/05.

Soud je však toho názoru, že k uvedenému postupu v nyní projednávané věci není důvod, neboť i z hlediska obecné spravedlnosti je náhrada přiznaná žalobci přiměřená. Žalobce jako jednorázové odškodnění obdržel částku 378 000 Kč, tedy více než čtrnáctinásobek průměrné mzdy v České republice v roce 2014, kdy bylo o náhradě pravomocně rozhodnuto (dle údajů Českého statistického úřadu činila průměrná mzda v tomto roce 25 686 Kč; viz: <https://www.czso.cz/csu/czso/cri/prumerne-mzdy-4-ctvrtleti-2014-truea9fbwn>). Taková částka je již dostatečně vysoká, aby žalobci citelně ulevila od negativních následků služebního úrazu, byť pochopitelně nemůže tyto následky zcela vyrovnat. Jelikož žalobce i po úrazu a ukončení služby vojáka byl schopen získávat prostředky na své živobytí a žít v zásadě normálním životem, byť s omezeními vyplývajícími z úrazu, lze uvedenou náhradu považovat za dostatečnou. Je do určité míry zavádějící přepočítávat výši jednorázové náhrady na celý zbytek předpokládaného života žalobce, jak to činila žaloba, neboť účelem náhrady není zajistit žalobci materiální zabezpečení na zbytek života, nýbrž jednorázově vynahradit negativní následky újmy na zdraví.

Konečně není důvodné ani žalobní tvrzení, že napadené rozhodnutí není slučitelné s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k právu na soukromý a rodinný život. V případě žalobce se stát přihlásil k odpovědnosti za újmu, která mu v rámci vojenského výcviku byla způsobena, a přiznal žalobci náhradu této újmy; porušení žalobcova práva na

ochranu soukromého a rodinného života by tedy muselo být způsobeno příliš nízkou výší přiznané náhrady.

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze dovodit, že k porušení čl. 8 Úmluvy přiznáním příliš nízké náhrady nemateriální újmy způsobené zásahem do soukromého života může dojít jen v extrémních případech. Žalobce správně identifikoval, že ESLP se touto otázkou zabýval v rozsudku ze dne 25. 11. 2008, č. 23373/03, *Biriuk proti Litvě*, v jehož bodě 45 uznal, že Úmluva státům poskytuje značný prostor pro uvážení (*margin of appreciation*), co se týká výše náhrady nemateriální újmy přiznávané za zásahy do soukromého života jednotlivců. Soud dále uvedl, že „*si je vědom toho, že členské státy Rady Evropy mohou upravit otázky náhrady nemateriální újmy odlišně, i toho, že stanovení limitů takové náhrady nemusí být samo o sobě neslučitelné s pozitivními závazky státu podle čl. 8 Úmluvy. Takové limity však nesmí jednotlivce zbavit jeho práva na soukromí, a tím obsah tohoto práva vyprázdnit.*“ V dané věci evropský soud konstatoval, že Litva svůj prostor pro uvážení překročila, když zákonem omezila soudy v přiznávání náhrady nemateriální újmy na osobnostních právech horní hranicí 10 000 Lt (což by při velmi hrubém přepočtu na aktuální hodnotu v korunách mohlo představovat přibližně 70 – 100 000 Kč).

V individuálním případě pak Evropský soud pro lidská práva shledal porušení čl. 8 Úmluvy v rozsudku ze dne 25. 10. 2016, č. 22743/07, *Otgon proti Moldavské republice*, a to tím, že odškodnění ve výši 310 eur, přiznané stěžovateli za nemateriální újmu způsobenou zdravotními komplikacemi v důsledku pití znečištěné vody z vodovodu, bylo extrémně nízké. V bodě 19 rozsudku ESLP uvedl, že přiznaná náhrada je nesrovnatelná s odškodněním, která jsou zpravidla stěžovatelům přiznávána v případech porušení čl. 8 Úmluvy Moldavskou republikou.

V nyní projednávané věci služební orgány ani soud nejsou žádnou absolutní zákonnou hranicí omezeny ve výši náhrady, kterou mohou žalobci přiznat. Zároveň lze konstatovat, že částka 378 000 Kč, tedy v roce 2014 přibližně 14 000 eur (při přepočtu kurzem 1 euro = 27 Kč, tj. tehdejšího kurzového cíle České národní banky, kolem nějž se kurz stabilně pohyboval), v žádném případě nepředstavuje natolik nízké odškodnění, které by bylo možné považovat za vybočení z mezí uvážení České republiky při aplikaci čl. 8 Úmluvy. K vyprázdnění žalobcova práva na ochranu soukromého a rodinného života takto vysokou náhradou újmy rozhodně dojít nemohlo.

Ani ve srovnání s náhradami újmy, které v případech porušení čl. 8 České republikou přiznává Evropský soud pro lidská práva, se nejedná o částku excesivně nízkou. Pro srovnání lze poukázat například na výši náhrady nemateriální újmy 20 000 eur, kterou Evropský soud pro lidská práva přiznal stěžovateli rozsudkem ze dne 22. 11. 2012, č. 23419/07, *Sýkora proti České republice*, za to, že byl po dobu dvou let a šesti měsíců v rozporu s Úmluvou zbaven způsobilosti k právním úkonům. V rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. 40094/08, *Prodělalová proti České republice*, zase byla přiznána náhrada ve výši 5 000 eur za to, že žalobkyně byla v rozporu s Úmluvou předběžnými opatřeními soudu po příliš dlouhou dobu odloučena od svého dítěte. Konečně v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. 43643/10, *Hanzelkovi proti České republice*, byla stěžovatelům přiznána náhrada ve výši 3 000 eur za to, že byli bezdůvodně nuceni k převozu svého novorozeného dítěte do nemocnice. Byť se zjevně jedná o případy značně skutkově odlišné od nyní projednávané věci, lze v kontextu závěrů výše citovaného rozsudku *Otgon proti Moldavské republice* konstatovat, že náhrada újmy přiznaná žalobci řádově nevybočuje z částek, které

jsou Evropským soudem pro lidská práva přiznávány stěžovatelům, u nichž došlo ze strany České republiky k porušení čl. 8 Úmluvy.

S ohledem na vše výše uvedené soud uzavřel, že uplatněné žalobní body nejsou důvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů řízení účastník, který byl ve věci úspěšný. Žalobce úspěšný nebyl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a tedy žádný z účastníků právo na náhradu nákladů nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. března 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.